

Sygn. akt I C 3312/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Smulewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi K. K., A. K., P. K. (1), P. K. (2), M. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 6 listopada 2014 roku, wydanego w sprawie o sygn. I C 1153/14;

postanawia

odrzuć skargę.

Sygn. akt I C 3312/18

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 19 kwietnia 2021 roku

W dniu 6 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I C 1153/14 wydał wyrok zaoczny, w którym w pkt. I nakazał pozwanym K. K., A. K., P. K. (1), małoletniemu P. K. (2) i małoletniej M. K., aby opuścili i opróżnili z osób i rzeczy lokal mieszkalny nr (...), usytuowany w budynku położonym w W. przy ul. (...) i wydali go powodowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. W dniu 7 marca 2016 roku Sąd nadał klauzulę wykonalności w zakresie pkt. I rzeczowego wyroku. (wyrok, k.34).

W dniu 30 sierpnia 2018 roku (data nadania) pozwani K. K., A. K., P. K. (1), P. K. (2) i M. K., złożyli skargę o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. I C 1153/14. Uzasadniając zasadność skargi pozwani powołali się na art. 401 pkt. 2 k.p.c. wskazując, iż wyrok z dnia 6 listopada 2018 roku, wydany w sprawie I C 1153/14 był poprzedzony postępowaniem dotkniętym nieważnością, nadto pozwani powołali się na art. 403 § 2 k.p.c. wskazując, iż po wydaniu przedmiotowego wyroku wykryto prawomocny wyrok i takie okoliczności faktyczne, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. (skarga, k. 12-15)

W odpowiedzi na skargę pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o jej odrzucenie uwagi na brak podstaw do wznowienia postępowania w sprawie I C 1153/14 oraz złożenie skargi po upływie przepisanej terminu. (odpowiedź na skargę, k.44-48).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Skarga pozwanych podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 401 pkt 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli skutek naruszenia przepisów

prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Z kolei w myśl art. 403 § 2 k.p.c., można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich faktów lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Samo powołanie się na odpowiedni przepis kodeksu postępowania cywilnego, dopuszczający możliwość wznowienia postępowania, nie czyni natomiast zadość wymaganiu w postaci oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2019 r. V CZ 53/19)

Zgodnie z treścią art. 410 § 1 k.p.c. Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

Strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy doszło do całkowitego pozbawienia jej możliwości obrony, a więc gdy znalazła się w takiej sytuacji, gdy nie tylko ograniczono lub utrudniono jej przedstawienie i popieranie swojego stanowiska w toczącym się postępowaniu, ale także, gdy było to wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego przez sąd lub inną stronę. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r. IV CZ 112/13)

Jak wynika z powyższego, aby zarzut strony o pozbawieniu możliwości działania okazał się zasadny, stwierdzenia wymaga czy procedujący w sprawie Sąd naruszył przepisy prawa regulujące przebieg postępowania, a nadto czy w efekcie tych naruszeń strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu oraz czy możliwe było przed wydaniem postanowienia naprawienie tychże naruszeń.

Przenosząc powyższe, na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu skarżący nie wykazali okoliczności nieważności postępowania w świetle art. 401 pkt 2 k.p.c., tj. aby skutek naruszenia przepisów prawa byli w sprawie I C 1153/14 pozbawieni możliwości działania, a także aby w myśl art. 403 § 2 k.p.c. doszło do wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich faktów lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Pozwani podnosili, iż nie zostali zawiadomieni zarówno o pozwie złożonym w sprawie I C 1153/14, jak i o wydanym w niej wyroku zaocznego, natomiast informację o wyroku zaocznym z dnia 6 listopada 2014 roku pozwany A. K. powziął dopiero w dniu 28 sierpnia 2018 roku, podczas przeglądania zebranych dowodów i materiałów w sprawie wymeldowania A. K. z pobytu stałego w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Pozwani wskazali, iż w przedmiotowym lokalu nie zamieszkują od października 2013 roku, o czym powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wiedział, zatem należy przyjąć, iż korespondencja w sprawie I C 1153/14 była kierowana przez Sąd na nieaktualny adres pozwanych. Ponadto pozwani podnieśli, iż w dniu 7 marca 2016 roku wyrokowi z dnia 6 listopada 2014 roku nadano klauzulę wykonalności, pomimo, iż fakt zmiany adresu zamieszkania pozwanych był Sądowi znany z urzędu, gdyż w sprzeciwie pozwanych od nakazu zapłaty z dnia 8 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt I Ns 5105/14 został wskazany aktualny adres do doręczeń, tj. ul. (...), W..

W pierwszej kolejności Sąd zważył, iż między stronami niniejszego postępowania toczyły się dotychczas dwie sprawy o eksmisję pozwanych z lokalu położonego przy ul. (...) w W.. W pierwszej sprawie, wyrokiem z dnia 15 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w W. (sygn. akt V Ca 363/13) zmienił wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 27 września 2012 roku (sygn. akt I C 648/11), oddalając powództwo. Powództwo zostało oddalone z uwagi na to, że w sprawie nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy najmu, natomiast przed wytoczeniem przeciwko pozwanym drugiej sprawy o eksmisję, powód dokonał prawidłowego wypowiedzenia umowy najmu, zatem należy wskazać, iż w dacie wytoczenia drugiej sprawy o eksmisję, nie miała zastosowania powaga rzeczy osądzonej.

Sąd ocenił, iż twierdzenia pozwanych odnośnie tego, że nie byli należycie reprezentowani w sprawie o sygn. akt I C 1153/14, gdyż nie zostali prawidłowo zawiadomieni o toczącym się postępowaniu, były niezasadne.

Należy bowiem wskazać, iż w apelacji od wyroku tut. Sądu z dnia 31 stycznia 2014 roku wydanego w sprawie I C 1141/12, datowanej na 9 kwietnia 2014 roku (k.67-82) pozwani jako adres swojego zamieszkania wskazali „ul. (...) lok. 24, 00-659, W.”, tymczasem pozew o eksmisję w sprawie I C 1153/14 został przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniesiony w dniu 6 maja 2014 roku (wg daty prezentaty, k. 1 akt o sygn. I C 1153/14), zatem należy uznać, iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w prawidłowy sposób dokonał oznaczenia adresu pozwanych.

Podkreślenia również wymaga, że w sprawie I C 1153/14 Sąd uzyskał z bazy PESEL-SAD informację, iż adresem zameldowania pozwanych P. K. (2), P. K. (1) i M. K., jest adres ul. (...) w W.. Przesyłki zawierające m.in. odpisy pozwu dla pozwanych, jak i odpisy wyroku zaocznego, skierowane na adres ul. (...) w W., nie zostały przez pozwanych odebrane w terminie, zatem Sąd w drodze dwukrotnej awizacji, uznał je za prawidłowo doręczone na podstawie art. 139 k.p.c. Co prawda, we wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na pkt. 1 wyroku z dnia 6 listopada 2014 roku (k.159-160 akt o sygn. I C 1153/14) powód jako adres do doręczeń pozwanych wskazał adres ul. (...), W., jednakże nie może to stanowić dowodu na wskazywaną przez stronę powodową (pozwanych w sprawie I C 1153/14) okoliczność, iż (...) Sp. z o.o., w toku postępowania I C 1153/14 posiadał wiedzę o prawidłowym adresie pozwanych, tj. ul. (...), W., gdyż wiedzę o powyższym (...) Sp. z o.o. mógł powziąć już po wydaniu wyroku w sprawie. Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut strony powodowej odnoszący się do tego, że Sąd nadał klauzulę wykonalności na wyrok z dnia 6 listopada 2014 roku w sprawie I C 1153/14, mimo iż z urzędu znany był mu fakt zmiany adresu przez pozwanych na adres ul. (...) w W., wobec jego wskazania przez pozwanych w sprzecznie od nakazu zapłaty z dnia 8 września 2014 roku. Należy wskazać, iż czynności podjęte przez stronę w innych sprawach prowadzonych w tym samym sądzie, nie muszą być znane Sądowi z urzędu. To strona powinna podejmować określone czynności w celu ochrony swoich praw, przy czym Sąd nie ma obowiązku sprawdzać, jakie czynności procesowe, bądź faktyczne strona podjęła w innych sprawach z jej udziałem.

W ocenie Sądu pozwani nie wykazali zarówno, że w dacie doręczenia pozwu w sprawie I C 1153/14, jak i w dacie wydania przez Sąd wyroku i jego doręczenia, nie zamieszkiwali pod adresem ul. (...) w W., jak i nie wykazali, by w dacie wytoczenia powództwa w tejże sprawie, jak i w toku postępowania, (...) Sp. z o.o., posiadał wiedzę o tym, że pozwani nie zamieszkują pod adresem przy ul. (...). Z tych względów Sąd uznał, iż brak było jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania w sprawie I C 1153/14, w szczególności podstaw przewidzianych w przepisach art. 401 pkt. 2 k.p.c. i 403 § 2 k.p.c., na które powoływała się strona pozwana. Skoro pozwani dopuścili do sytuacji, że zarówno powód, jak i Sąd w sprawie I C 1153/14 dysponowali jedynie adresem pozwanych przy ul. (...) (poprzez brak wymeldowania spod tego adresu, a także brak zawiadomienia powoda o zmianie adresu), to okoliczność ta może obciążać jedynie pozwanych, natomiast brak faktycznego doręczenia pozwany korespondencji w sprawie I C 1153/14 (a w konsekwencji uznanie korespondencji kierowanej do pozwanych za skutecznie doręczoną w drodze dwukrotnej awizacji), nie może świadczyć o braku możliwości działania pozwanych w sprawie. Podobnie, brak jest jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania w oparciu o art. 403 § 2 k.p.c., gdyż jak już wskazano, w sprawie I C 1153/14 nie miała zastosowania powaga rzeczy osądzonej, nadto pozwani nie przedstawili dalszych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Za odrzuceniem skargi przemawia dodatkowo okoliczność, iż pozwani nie wykazali, aby skarga o wznowienie postępowania została przez nich wniesiona w terminie przewidzianym w art. 407 k.p.c. W tym zakresie pozwani wspomnieli jedynie, iż wiadomość o wyroku zaocznym z dnia 6 listopada 2014 roku, wydanym w sprawie I C 1153/14 pozwany A. K. powziął w dniu 28 sierpnia 2018 roku, podczas przeglądania zebranych dowodów i materiałów w sprawie wymeldowania A. K. z pobytu stałego w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Pozwani nie przedłożyli jednak jakichkolwiek dowodów, które uprawdopodobniłyby powyższą okoliczność.

W tym stanie rzeczy Sąd, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., orzekł jak w postanowieniu.